

животъ на ясната свѣтлина, сами като че ли искаха да потънатъ въ пракъ. Образитѣ на божииѣ угодници, киевска направа и киевско украшение, съ блѣсъка на своитѣ краски, съ блѣстението на сребротото и златото, усилаватъ въ очитѣ на людитѣ лѣпотата на славата Божия. Подъ сводоветѣ хърчатъ гълъбци, птици Божии, прииматъ отъ земята пѣснопѣвната на дѣвицитѣ, за да ги отнасятъ по-скоро къмъ Господа на господствующитѣ. Раствориха се царскитѣ двери; свѣщенникъ Иванъ, въ блестящи отъ злато и сребро ризи, четъше молитви надъ колѣнопрѣклонната двойка. Той три пѣти развѣни прѣстѣнитѣ между момъка и момата, съедини тѣхнитѣ рѣцѣ подъ свойтъ епатрахилъ и три пѣти ги гавъртя около аналоя. Най-сетѣ испѣха аминъ.

Въ църквата се събра голѣма тълпа, и за удивление дойдоха много мюсюлмани. Мютесарифина глѣдаше на обряда съ очитѣ на намѣстникъ, господаръ и покровитель на народа и глѣдаше на младата дѣвойка съ очитѣ на нестѣйникъ — баща, тя изглѣдаше по-прекрасна отъ когато и да е; стѣкровищата на пейнитѣ прелести не принадлежътъ вече на нея и си намѣриха пазителъ. Което не е наше, това за насъ е по-красиво и по-вѣжделенно, което е наше ний го не цѣнимъ, считаме го за бакъръ и томбакъ, а което не е наше, това за чисто злато. Мютесарифина се гървеше за това стѣкровище и го пазеше, а когато доброволно го отдаде другиму на хранение, то стана му жално.

Вѣнчанieto се свърши. Отъ църквата се върнаха дома съ процессия; старий Стефанъ съ своята жена бѣше наирѣдъ. Старий Стефанъ стъпваше смѣло, държеше се право и вървеше като младъ, безъ да се люлѣе по нѣти нито на-дѣсно, нито на-лѣво. Старата жена на Стефана малко се килкаше на една страна, но не оставаше иззадъ отъ мъжа си. Подиръ тѣхъ вървеше цѣло поколѣние — чорбаджен, чорбаджийки, момци, дѣвойки, момченца и момиченца. Съ дѣвойкитѣ вървеше калугерка, облѣчена въ черно; виждаха се само обрънатитѣ къмъ небето черни очи на ангела. Това бѣше дѣвцата Марія, невѣста-